

STRANGER THINGS

Před Hawkinsem...
byl Hopperovým
rajonem New York

TEMNOTA NA OKRAJI MĚSTA

ADAM CHRISTOPHER

STRANGER -THINGS-

TEMNOTA NA OKRAJI MĚSTA

Copyright © 2019 by Netflix CPX, LLC and Netflix CPX International, B. V.
This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Darek Šmíd, 2020

Cover © Rich Davies, Scott Biel, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-850-8 (pdf)

STRANGER THINGS

TEMNOTA NA OKRAJI MĚSTA

A D A M C H R I S T O P H E R

F O B O S

Samozřejmě že pro Sandru.
A jak jinak než pro Aubrey.

26. PROSINCE 1984

Hopperova chata

Hawkins, Indiana

Jim Hopper se snažil zlikvidovat úsměv, který se mu šířil po tváři. Stál u dřezu, ruce měl ponořené do horké vody plné pěny a kuchyňským oknem sledoval, jak se venku snáší sníh v chuchvalcích velkých jako lidská pěst.

Neměl rád Vánoce, ani trochu, od té doby, co... zkrátka už hodně dlouho. Od té doby, co přišel o Sáru. Věděl to, bral to jako holý fakt a celých šest let – z nichž se mělo brzy stát sedm –, které strávil zpátky v Hawkinsu, se s blížícím se obdobím svátků podvoloval narůstajícímu pocitu mizérie a stesku.

Podvoloval se? Ne, to není úplně přesné. Vlastně ten pocit *vítal* a uděloval sám sobě svolení, aby se jím nechal zahltit, protože to bylo tak... snadné. Pohodlné.

A zvláštním způsobem uklidňující.

Přitom za to sám sebe nenáviděl, za takovou rezignaci, za to, že nechal semínko zoufalství ve své mysli každý rok znovu růst, dokud nevyklíčilo. Hněv jej přitom jen zatlačoval hlouběji do temnoty, a tak se to pak opakovalo rok co rok, znovu a znovu, pořád dokola.

Ale s tím je konec. Teď už ano.

Počínaje letoškem.

Protože tento rok se konečně něco změnilo. Změnil se jeho život a ta změna mu umožnila prohlédnout, jak hluboko padl a co se z něj stačilo stát.

A to všechno jen díky ní. Jane, jeho adoptované dceři. Jeho právoplatné a oficiální nové rodině.

Jane Hopperové.

Eleven. *El*.

Hopper cítil, jak se úsměv znovu probouzí a neodbytně mu tahá za koutky úst. Tentokrát už se mu nebránil.

To, že tu byla *El*, samozřejmě ještě neznamenalo, že by na minulost zapomněl – k tomu měl daleko. Jeho myšlenky teď však zaměstnávalo něco nového. Znovu vychovával dceru. A pohnul se tak z místa. Jeho minulost sice nikam nezmizela, ale konečně ji mohl alespoň vytěsnit.

Venku nepřestával padat sníh a kmeny stromů, jež chatu obklopovaly, se bořily už do více než půlmetrové naducané bílé peřiny. Ještě po poledni v rádiu tvrdili, že se žádná bouře nekoná, a nezazněla ani žádná varování, ale teď Hopper začal přemýšlet, zda nebyla předpověď až přespříliš optimistická. Pořádná chumelenice měla sice zasáhnout celý kraj, ale Hopperovi teď přišlo, že se rozhodla celá vysypat na těch pár akrů kolem staré chaty jeho dědečka. Pokud se chystáte někam jet, říkali v předpovědi... radši si to rozmyslete. Zůstaňte doma. V teple. U vaječného koňaku.

Což Hopperovi naprosto vyhovovalo.

Na druhou stranu, co se týče *El*...

„Voda je studená.“

Hopper se se zamrknutím probral z myšlenek. *El* stála u dřezu vedle něj. Shlédl k ní a setkal se s jejím intenzivním, nesmírně zaujatým pohledem, z něž vyzařovalo *znepokojení* nad tím, že stojí u dřezu a myje nádobí tak dlouho, že voda už stačila vychladnout. Vytáhl ruce z opadající pěny a podíval se na své dlaně. Konečky jeho prstů připomínaly sušené švestky, ale z hromady nádobí z povánočního hodování moc nebylo.

„Všechno v pořádku?“

Hopper se znovu zadíval na *El*. Oči měla doširoka otevřené, plné očekávání. Opět pocítil, jak se mu úsměv rozlévá po tváři. Sakra, prostě si nemohl pomoci.

„Jasně, všechno v pořádku,“ řekl. Natáhl ruku, aby jí rozčuchal čupřinu černých kudrn, ale ona se před dotykem dlaně pokryté pěnou se zakaboněním stáhla. Hopper se zasmál, odtáhl ruku a z kuchyňské linky sebral utěrku. Otřel si ruce a pokývl směrem k Elině doupěti.

„Už se ti povedlo sehnat Mikea?“

El vzdychla – snad až s přílišnou dramatičností, napadlo Hoppera... jenže, na druhou stranu, pro ni bylo stále ještě všechno nové a mnohé věci pro ni často evidentně představovaly výzvu. El zamířila zpátky ke gauči. Tam vzala do rukou robustní kvádr své nové přenosné vysílačky a podala jej Hopperovi, jako by nějakým způsobem uměl vyvolat její kamarády z éteru.

Chvíli se dívali jeden na druhého. Pak El začala netrpělivě kroutit ovládáním vysílačky.

„Co já s tím?“ zeptal se Hopper a hodil si utěrku přes rameno. „Nefunguje to?“ Vzal si od ní přístroj a prohlížel si ho ze všech stran. „Nepotřebuje to už náhodou novou baterii?“

„Nikdo tam není.“ El znovu vzdychla a ramena jí poklesla.

„Aha, už vím,“ řekl Hopper, když si uvědomil, že Mike, Dustin, Lucas a Will jsou všichni na návštěvách u příbuzenstva; celá parta se tak ocitla daleko z dosahu Eliny nové vysílačky. Dívka si přístroj odnesla zpátky do doupěte, zkoušela ovládání, klikáním otočného knoflíku hlasitosti ji zapínala a vypínala, znovu a znovu, ale z reproduktoru se pokaždé vylinulo jen krátké zapraskání statického šumu.

„Opatrně,“ řekl Hopper. „Dostala jsi od nich moc pěkný dárek.“ Zakřenil se, když si uvědomil, nakolik v porovnání s vysílačkou, na niž se kluci složili, bledly jeho vlastní pokusy ve stejné oblasti. Pro příklad ve formě Hladových hrošíků, hry, na niž byla El evidentně *vážně* moc velká, což si ovšem Hopper s hrůzou uvědomil až ve chvíli, kdy z ní včera stáhla balící papír.

Nedalo se popřít, že v oblasti otcovství hodně vyšel ze cviku. Tu hru přitom koupil takřka bez přemýšlení, protože Sára ji milovala, jenže...

Jenže El nebyla Sára.

El si teď však Hopperova neklidu nevšímal, byla příliš zaujatá vysílačkou. Hopper se vrátil ke dřezu, pustil horkou vodu a jednou rukou ji promíchal se studenou. „Ale včera sis to užila, co?“ Pohlédl na El přes rameno. „Že jo?“

El přikývla a přestala cvakat knoflíkem vysílačky.

„Jo, jo,“ řekl Hopper. „Zítřka už budou všichni doma. Vlastně,“ řekl a zavřel vodu, „jim budeš skrz tu věcíčku možná moc zavolat už večer.“

Dřez byl plný čerstvé vody, a tak se Hopper vrátil k mytí nádobí. Za sebou slyšel, jak El doťapkala zpátky do kuchyně. Shlédl k ní, když se znovu objevila vedle něj.

„Hele,“ řekl a vytáhl talíř z hromady pod vodou, „já vím, že se nudíš, ale nuda je super, to mi věř.“

El se zamračila. „Nuda je super?“

Hopper se zarazil a zadoufal, že má s tímhle kouskem improvizované rodičovské moudrosti namířeno správným směrem. „Jasně že jo. Protože když se nudíš, znamená to, že jsi v bezpečí. A navíc, když se nudíš, dostáváš *nápady*. A nápady jsou super. Nápadů není nikdy dost.“

„Nápady jsou super,“ řekla El. Nebyla to otázka, bylo to konstatování. Hopper se na ni znovu podíval. Skoro viděl, jak se jí v hlavě do sebe zakusují ozubená kolečka.

„Přesně tak,“ řekl. „A nápady vedou k otázkám. A otázky jsou taky super.“ Hopper se zadíval z okna, aby před svou dcerou skryl zamračení. *Otázky jsou taky super?* Co to ksakru mele? Najednou si nebyl jistý, jestli vypil vaječného koňaku moc, nebo málo.

El se vykradla z kuchyně; o chvíli později se ozvalo cvaknutí televize. Když se Hopper podíval přes rameno, dívka seděla na gauči. Na televizi sice dosáhnout nemohla, ale kanály na obrazovce se i tak přepínaly v rychlém sledu a televizor problikával z jedné palety pestré barevného šumu ke druhé.

„Jo, to je tím počasím. Je mi líto, ale televize teď asi chvilku nepoběží. Hele, co si dát další kolo Hladových hrošíků?“

Odpovědí na jeho otázku bylo jen ticho. Znovu se ohlédl přes rameno. El se na gauči otočila a pohled, jímž se na něj dívala, by se dal přinejlepším popsat jako... *nepříliš nadšený*.

Hopper se zasmál. „To byl jen takový návrh. Tak si třeba čti knížku.“

Domyl nádobí a vytáhl ze dřezu špunt. Zatímco voda odtékala, sušil si ruce a díval se oknem ven. V odrazu ve skle viděl pohovku a stále puštěnou televizi, ale po El ani stopy.

Fajn, pomyslel si. S počasím nic udělat nemohl, ale možná to vlastně nebylo tak špatné, být takhle v chatě odříznutý od světa. O vánočních svátcích prožili pár perných dní, El trávila čas se svými kamarády a Hopper využil příležitosti, aby trochu pobyl s Joyce. Vypadalo to, že se drží a má z jeho společnosti radost. Stejně jako Jonathan.

Hopper se otočil a zamířil k červenému čtvercovému stolu u stěny naproti kuchyňské lince, na němž ležela otevřená krabice Hladových hrošíků. Pohrával si s myšlenkou, že by si je možná zkusil zahrát sám, a už si přitahoval židli, když El znovu vyšla ze svého pokoje. Pohlédla na něj s výrazem tak vážným, že Hopper s rukou na opěradle židle zkameněl.

„Ech... všechno v pořádku?“

El naklonila hlavu jako pes, který postřehl zvuk daleko za hranicemi lidského sluchu. Oči stále upírala na Hoppera.

„Copak je?“ zeptal se Hopper.

„Proč jsi polda?“

Hopper zamrkal a pomalu zhluboka vydechl. Ta otázka přišla z čistého nebe.

O co té holce jde?

„No,“ řekl a stále ještě vlhkou rukou si prohrábl vlasy, „to je zajímavá otázka...“

„Říkal jsi, otázky jsou super.“

„Ach... ano, to jsem říkal. Jsou úplně super.“

„Takže?“

Hopper si odkašlal a opřel se lokty o opěradlo židle.

„Jasně. Chci říct, že je to super otázka... jen si nejsem jistý, jestli na ni existuje jednoduchá odpověď.“

„Já o tobě hodně nevím,“ řekla El. „Ty o mně víš hodně.“

Hopper přikývl. „To je... to je vlastně fakt.“

Hopper přesunul židli a posadil se ke stolu. El si sedla na židli naproti a opřela se lokty o stůl.

Hopper se zamyslel. „Vlastně nevím jistě, jestli jsem doopravdy *chtěl* být policajt,“ řekl. „Prostě mi to v té době přišlo jako dobrý nápad.“

„Proč?“

„No, proč.“ Hopper se odmlčel. Trochu si narovnal záda a promnul si rukou neoholenou bradu. „Asi jsem tak nějak nevěděl, co se sebou. Zrovna jsem se tenkrát vrátil z...“ Znovu se odmlčel.

Ach, to ne, ještě ne. To je téma na někdy jindy.

Odbyl to mávnutím rukou. „Chtěl jsem něco dělat. Něco změnit. Možná i někomu pomoci. A měl jsem pár schopností a zkušeností, které mi připadaly užitečné. A tak se ze mě stal polda.“

„A?“

Hopper se zamračil. „A co?“

„Změnil jsi něco?“

„Nó...“

„Pomohl jsi někomu?“

„Hele, pomohl jsem tobě, ne?“

El se usmála. „Kde jsi byl?“

„Cože?“

„Odkud ses tenkrát vrátil?“

Hopper zakroutil hlavou. „Myslím, že na tenhle příběh máme ještě dost času.“ Náhle mu přišlo, že se nemůže pořádně nadechnout. Jako by se mu z drobného přívalu adrenalinu smíchaného s přetrvávajícím vlivem vaječného koktejlu trochu zatočila hlava.

Teď byla řada na El, aby zakroutila hlavou. „Otázky jsou super,“ zopakovala.

Jistě, měla pravdu. Ujal se jí, pomohl jí, chránil ji. Společně si prošli věcmi, jaké si lidé nedokážou ani představit, a teď z nich

byla opravdová rodina... ale přesto, došlo mu teď, zůstával pro El stejnou záhadou, jakou pro něj představovala ona tehdy v noci, když se s ní setkal poprvé v Joycině domě.

El sklonila bradu a zadívala se na něj s hlavou ke straně. Tohle děvče se s ničím jiným než s odpovědí nespokojí.

„Poslyš, děvče, je tu pár věcí, na které ještě nejsi připravená ty, a nějaké další, které ti já ještě nejsem připravený vyprávět.“

El se nakrabatilo obočí soustředěním. Hopper se přistihl, jak fascinovaně přemýšlí o tom, kam ji její řetězec úvah zavede dál. „Vietnam?“ zeptala se a to slovo přitom vyslovila tak, jako by ho ještě nikdy dříve neřekla nahlas.

Hopper pozvedl jedno obočí. „Vietnam? To jsi slyšela kde?“

El zatřásla hlavou. „Přečetla jsem si to.“

„Přečetla?“

„Na krabici. Pod podlahou.“

„Pod...“ Hopper se rozesmál. „Tak tys byla na výzvědách?“

El přikývla.

„Oukej, no tak jo, máš pravdu. Vrátil jsem se tenkrát z Vietnamu. To je jiná země, hodně daleko odtud.“

El se přitáhla blíž ke stolu.

„Ale...“ Hopper se zarazil. „Ne, vážně, to není dobrý nápad.“

„Co?“

„Vyprávět ti o Vietnamu.“

„Proč ne?“

Hopper si povzdechl. Tak tohle tedy byla *super* otázka.

Ale měl na ni stejně tak *super* odpověď?

Pravda je taková, uvědomil si Hopper, že o Vietnamu nechce mluvit ani ne tak proto, že by pro něj představoval nějaké trauma nebo osobního démona, ale protože šlo o dávnou minulost – co víc, připadalo mu, jako by byl Vietnam součástí života někoho jiného. Ačkoliv Vietnam vlastně nikdy úplně nepustil z hlavy, uvědomoval si, do jak hluboké škatulky ve svém podvědomí ho zastrčil. Takže ano, Vietnam byl náročný a změnil ho – stejně jako většinu lidí, to je jasné –, ale pro něj prostě nebyl relevantní, teď už ne.

Tehdejší Hopper byl někdo jiný, než je Hopper dnes.

Jeho život se totiž dělil jen na dvě období.

Před Sárrou. A po Sáře.

Nic jiného nehrálo roli. Včetně Vietnamu.

Nebyl si ale vůbec jistý, jakým způsobem by to měl vysvětlit El.

„Protože,“ řekl Hopper s úsměvem, „Vietnam, to už je dávno. Chci říct, *opravdu* hodně dávno. A já už jsem jiný člověk.“ Naklonil se nad stůl, opřený o lokty. „Hele, promiň, vážně. Chápu, že tě to zajímá. A chápu, že o mně chceš vědět víc. Jsem přece tvůj...“

Zarazil se... El pozvedla obočí a znovu napřímila bradu. Čekala, až to dořekne.

Hopper s úlevou vydechl.

„Jsem teď tvůj táta. A máš pravdu, nevíš o mně ještě dost věcí. Včetně Vietnamu. Až budeš větší, povyprávím ti o něm.“

El se zamračila. Hopper pozvedl ruku na obranu před námitkou, kterou čekal.

„V tomhle mi prostě budeš muset věřit,“ řekl Hopper. „Jednoho dne na to budeš připravená, stejně jako já. Ale pro teď to budeme muset nechat být. Souhlasíš?“

El našpulila rty; pak konečně přikývla.

„Tak jo, fajn,“ řekl Hopper. „Hele, nudíš se, to je mi jasné, a máš nějaké otázky. To je dobře. Takže si možná můžeme najít jiné téma k hovoru, co ty na to? Jen si udělám trochu kafe.“

Hopper vstal, zamířil k lince a pustil se do práce s kávovarem, starožitností, kterou našel v jedné z polic a která překvapivě podle všeho fungovala, jak má. Když začal plnit nádržku vodou, zaslechl za sebou těžké bouchnutí.

El stála u červeného stolu a oprašovala si ruce o džíny. Na stole ležela veliká archivační krabice. Z boku na ní byla napsaná dvě slova:

NEW YORK

Hopper tu krabici neviděl už celé roky, ale stále si moc dobře vybavoval, co se skrývá uvnitř. Vrátil se ke stolu a přitáhl krabici k sobě. Pak se zadíval na El.

„Poslyš, nejsem si jistý...“

„Řekl jsi, najdeme jiné téma,“ řekla El. Ukázala na krabici.
„Jiné téma.“

Z pohledu v jejích očích a tónu v jejím hlase bylo Hopperovi jasné, že tentokrát už se z toho nevykroutí.

Tak dobrá. New York, New York. Hopper se posadil ke stolu a spočinul pohledem na krabici. Alespoň je to něco o trochu aktuálnějšího.

Zvládne ale El tenhle příběh?

A když už je o tom řeč, co on?

El se usadila na druhé straně stolu a Hopper otevřel víko. Krabice byla plná složek a dokumentů. Na jejich vrchu ležela pískově žlutá složka, kterou držely zavřenou dvě červené gumičky.

Ovšem.

Hopper sáhl do krabice. Složku nevytáhl, jen z ní stáhl gumičky a otevřel ji. Objevila se velká černobílá fotografie – snímek těla, ležícího na posteli, s bílou košilí nasáklou černou krví.

Hopper složku zavřel, pak zavřel i krabici a opřel se o opěradlo. Pohlédl na El.

„Tohle není dobrý nápad.“

„New York.“

„Podívej, El...“

V tu chvíli víko samo odskočilo od krabice. Hopper zamrkal, pak pohlédl na El. Ve tváři měla pevný, nehybný a odhodlaný výraz.

Hopper zaklonil hlavu. „Dobrá, tak fajn. Chceš New York, máš ho mít.“

Znovu k sobě přisunul krabici, ale tentokrát nechal složku být a vytáhl něco zpod ní. Byla to velká bílá karta, zatavená v umělohmotném pytlíku. V rohu byl přisvorkovaný list papíru s detailním záznamem.

Hopper se na kartu chvíli díval – z této strany byla prázdná –, pak ji obrátil a papír ohnul kolem ní. Na druhé straně karty byl jediný symbol, na pohled ručně nakreslený, silné tahy černým inkoustem: obrys pěticípé hvězdy.

„Co je to?“

Hopper vzhlédl. El stála a nakláněla se nad krabici, aby lépe viděla. Hopper krabici odstrčil a natáhl ruku s kartou k El.

„To je jen taková karta z jedné hloupé hry,“ řekl a zasmál se. Pak mu smích odumřel v hrdle a on se na symbol znovu zadíval. „Vlastně je to hra, ve které bys podle mě byla docela dobrá.“

El se zase posadila. Zadívala se na Hoppera, a když jí pohled opětoval, spatřil, že má v očích jiskřičky.

„Hra?“

„K tomu se ještě dostaneme,“ řekl Hopper. Položil kartu na stůl před sebe, pak vzal archivační krabici do rukou a postavil ji na zem vedle své židle. Znovu se vyhnul složce nahoře a vytáhl hromádku dokumentů. Formulář navrchu byl dopis s doporučením od *šéfdetektiva Newyorského policejního sboru*.

Zhluboka se nadechl a vzhlédl k El.

„Než se ze mě stal policejní šerif v Hawkinsu, byl jsem polda v New Yorku – detektiv na oddělení vražd.“

El se pokusila neznámé slovo vyslovit.

„Jo, tohle,“ řekl Hopper. „Vražda, to je, když někdo někoho zabije.“

El se rozšířily oči.

Hopper si povzdechl. Hlavou se mu honila otázka, zda právě neotevřel Pandořinu skříňku.

„Každopádně, v létě roku 1977 se stalo něco hodně zvláštního...“

KAPITOLA PRVNÍ

NAROZENINOVÁ OSLAVA

4. ČERVENCE 1977

Brooklyn, New York

Předsíň domu byla kompletně bílá. Bílé byly stěny, podlaha i strop. Dokonce i všechno vybavení. Ze vši té bílé s bílou na bílé jímal Hoppera mírná závrať. Sněžná slepota v centru města. Kdo by to byl čekal.

Dům byl bílý od nejvyššího patra po suterén, bílý v každé místnosti, bílý na každém patře. Zvenčí se tvářil jako brooklynská rezidence vyšší třídy. Ale uvnitř to bylo umělecké dílo. Hopper svíral sklenici červeného vína celou dlaní v hrůze z toho, že by na tu bělobu vychrstl byt jen kapku.

V takovém domě nemůže bydlet nikdo jiný než pořádní pracháči, napadlo ho, protože nikdo jiný než pracháči by si nemohl dovolit tu armádu uklízeček, která by něco takového udržovala v tomhle stavu. Pracháči, kteří mají pocit, že jsou Andy Warhol. Případně pracháči, kteří jsou s Andym Warholem *kamarádi*, nebo se alespoň znají s chlapíkem, který mu vymaloval dům.

A navíc měli i děti. Konkrétně dvě – dvojčata, která teď pokračovala ve společné oslavě narozenin v obrovité kuchyni vzadu v domě, v kuchyni, která se otevírala do bujné zahrady obklopené vysokými zdmi. Byla to neuvěřitelná oáza, skrytá v mezerách mezi řadovými domky, ostrůvek zeleně, jíž se nějakou záhadou

podařilo přežít spalující letní žár, který proměňoval zbytek New Yorku ve vyprahlou pouštinu. Hluk oslavy rezonoval spartánskou předsíní, v níž Hopper se svým ne zcela strategicky zvoleným nápojem v ruce hledal místo, kam by se alespoň na chvíli schoval.

Pozvedl sklenku a zadíval se na její obsah. Červené víno na oslavě dětských narozenin.

Ano, tak přesně takoví lidé byli Palmerovi.

Hopper si povzdechl a usrkl vína. Takhle si trávení oslav čtvrtého července nepředstavoval, ale věděl, že kritika není na místě. Děti – všech třicet, takřka celá Sářina třída ze základní školy – se skvěle bavily. Na starost je tu měli zábavní profesionálové, které Palmerovi pro tuto příležitost najali. Cateringový tým, který si za tuto jedinou zakázku vydělal víc než Hopper za celý měsíc, zásobil děti dostatkem jídla, pití – a *cukru*.

Zábavu si tu ale neužívaly jen děti. Bavili se i dospělí. Kdesi dále bílou chodbou, za jedněmi z mnoha bílých dveří, sledovali všichni rodiče – s výjimkou Hoppera – představení, které bylo určeno jen pro ně. Jakési kouzelnické číslo, říkal někdo. Diane se pokusila Hoppera přemluvit, ať se jde také podívat – snažila se ho tam dokonce odtáhnout za ruku –, jenže... kouzelnické číslo?

Ne. Tam, kde teď byl, mu bylo úplně fajn. Byl sám. V předsíni nekonečné běloby. Se svým vínem.

Z kuchyně se vyvalil výbuch smíchu, takřka ve stejném okamžiku dorovnaný smíchem z druhého konce chodby. Hopper se zadíval na jednu, pak na druhou stranu a přemýšlel, které ze dvou představení by měl vidět. Pak potřásl hlavou, pokáral se za to, že kazí všechnu zábavu, a vyrazil za ostatními rodiči. Když otevíral dveře na konci chodby, trochu očekával, že za nimi najde bílou místnost s obřím bílým pianem uprostřed. U kláves bude John Lennon a Yoko Ono se bude povalovat na křídle.

Namísto toho se ocitl v další společenské místnosti, jakých bylo v této rezidenci několik, přičemž tato byla o něco méně formální než zbytek budovy. Uniformitu bílých zdí tu narušovaly alespoň tmavě hnědé, pravděpodobně starožitné knihovny.

Hopper za sebou zaklapl dveře a v úslušném pozdravu přikývl dalším rodičům, postávajícím poblíž. Jak si povšiml, byli to větší muži, zatímco matky a tety tvořily publikum kolem velkého kruhovitého stolu, který zabíral většinu místnosti, a věnovaly plnou pozornost ženě, která seděla v „čele“ stolu, přímo naproti dveřím. Byla mladá, na hlavě měla červený vzorovaný šátek a na stole před ní nebylo nic jiného než – ztracená křišťálová koule!

Hopper zatnul zuby, ale odolal pokušení podívat se, kolik je hodin. Cítil se tu nepříjemně, jako by sem nepatřil – evidentně tu byl z mužů jediný, kdo se dětské narozeninové oslavy nechopil coby příležitosti skvěle se oháknout. Ostatní otcové byli oblečení většinou do sportovních sak se širokými klopami v nejrůznějších odstínech tmavých barev, s dobře ladícími kravatami.

Ach, ano, sako model T s kravatou. Vyberte si barvu, jakou chcete, pokud je ta barva hnědá.

Najednou už se Hopper ve své červené plátěné košili a modrých džínách tak špatně necítil. Alespoň to bylo pohodlné. Polyester v tomhle horku nebyl moc dobrý nápad. To už si pár mužů kolem něj patrně uvědomilo – soudě dle jejich zarudlých obličejů a lesknoucího se potu na tvářích.

Hopper skryl úsměv za sklenici vína. Vypil ji do dna a obrátil pozornost k představení uprostřed místnosti. Diane tu seděla s dalšími ženami, zpravidla oděnými do dlouhých, rozevlátých bavlněných šatů, které působily mnohem vzdušněji než módní volby přítomných pánů. Nakláněla se dopředu, aby slyšela věstkyni, která zírala do křišťálové koule a předstírala, že čte budoucnost... čí, že by snad Cindy, Tomovy matky?

Hopper se v tom celém ztrácel. Jako nejlepší nápad mu v tu chvíli přišla další sklenka vína.

Věstkyně cosi mumlala dál. Byla mladší, než by Hopper čekal, ačkoliv vlastně neměl představu, do které věkové skupiny by měly takové věstkyně spadat. Neměly by to být spíše starší dámy? Ne že by na tom záleželo – tohle bylo přece pouhé představení, nic víc.

Hopper se snažil sám sebe přimět, ať se hodí do klidu, užije si to a nekazí zábavu.

Ze zamyšlení jej vytrhla salva potlesku. Rozhlédl se po místnosti a shledal, že ženy u stolu se přesouvají, aby mohla naproti věštkyni usednout další z nich.

Byla to Diane. Zasmála se něčemu, co řekla její sousedka, a ohlédla se přes rameno. Když spatřila Hoppera, v očích jí zajiskřilo. Posunkem mu naznačila, ať se k ní připojí.

Hopper věnoval mužům kolem sebe pohled poslušného be-ránka a přešel za Dianinu židli. Jeho žena k němu natáhla ruku a on ji stiskl. Znovu se na něj podívala a usmála se.

Zazubil se na ni. „Hele, na mě teď nekoukej! Teď ti tady ma-dam Mirákl předpoví tvou budoucnost.“

Věštkyně na to zareagovala smíchem. Posunula si šátek z čela a pohlédla na Hoppera. „Minulost, přítomnost, budoucnost – všechny cesty a všechny možnosti jsou mi otevřeny!“ Zamáchala rukama nad křišťálovou koulí.

Diane se zakřenila, pak se zhluboka nadechla, narovнала se v židli a zavřela oči. Pomalu vydechla nosem.

„Dobrá,“ řekla. „Tak hurá do toho.“

Osazenstvo místnosti zajásalo. Věštkyně, která se snažila po-tlačit vlastní smích, si protáhla krk a s dlaněmi položenými na stole se odhodlaně zadívala do křišťálové koule.

Nevydala ani hlásku. Hopper sledoval, jak v jejím pohledu zavládlo soustředění a nakrčilo se jí obočí. Odněkud k němu do-lehlo brebentění mužů, které představení přestalo zajímat.

A pak...

„Já... ach!“

Věštkyně před křišťálovou koulí náhle ucukla. Hopper položil své ženě ruku na rameno a cítil, jak její ruka spočinula na té jeho.

Věštkyně zavřela oči a tvář se jí zkroutila v grimase, jako by ji něco bolelo. Hopper vnímal, jak stisk Dianiných prstů kolem jeho ruky sílí. Začal se cítit trochu nesvůj. Tohle mělo být přece jen představení, nic z toho nebylo skutečné. Jenže něco v místnosti

se teď změnilo a lehkovážně zábavná nálada se zničehonic vypařila.

Hopper si odkašlal.

Věštkyně otevřela oči a s hlavou nakloněnou ke straně se zahleděla do křišťálu.

„Vidím... vidím...“ Potřásla hlavou a zavřela oči, pevně tlačila víčka k sobě. „Blíží se... temnota. Mrak... ne, je to spíš vlna, která se valí a láme se... láme se.“

Diane si na židli poposedla a vzhlédla k Hopperovi.

„Světlo... Je tam...“ Věštkyně se zašklebila, jako by právě koukla do citronu. „Je tam... ne, to není světlo, je to... nicota. Prázdnost. Temnota, mrak, je jako vlna, blíží se, láme se... a láme...“

Věštkyně zalapala po dechu. Vyděšená Diane sebou trhla, stejně jako polovina lidí v místnosti.

Hopper zakroutil hlavou. „Hele, jestli má být tohle nějaký vtip...“

Věštkyně zakroutila hlavou, pak znovu a ještě jednou. „Temnota. Není tam nic než temnota, veliký mrak, had z temnot...“

„Tak to by mohlo stačit,“ řekl Hopper.

„Temnota se blíží. Noc, po níž nepřijde ráno. Den bez soumraku. Den, který bude zasvěcen...“

„Povídám, to stačí!“ Hopper bouchl rukou do stolu. Oči věštkyně se rázem otevřely a ona se nadechla z plných plic. Rozhlédla se po tvářích v místnosti. A několikrát zamrkala. Působila překvapeně, jako by se zrovna probudila z hlubokého spánku.

Nato začali mluvit všichni najednou. Ženy se začaly spěšně zvedat ze svých míst, zahanbeny tím, že se této hry účastnily, jejich muži si zatím cosi šeptali o kousek dál. Diane vstala od stolu. Hopper ji objal kolem ramen.

„Není ti nic?“

Diane zakroutila hlavou a promnula si čelo. „Ne, jsem v pohodě.“ Otočila se k němu a věnovala mu unavený úsměv.

Hopper se otočil zpět k věštkyni. „Poslyšte, nemám páru, co to mělo znamenat, ale tohle je dětská narozeninová oslava, pro

Kristovy rány. Jestli chcete děsit lidi, možná byste si to měla šetřit na Halloween.“

Věštce vzhledla k Hopperovi. Ve tváři měla stále prázdný výraz, oči přimhouřené, jako by se s obtížemi pokoušela pochopit, co jí vůbec říká. Ostatní rodiče opouštěli místnost. Hopper se k nim chystal připojit.

„Všechno v pohodě?“ zeptala se Diane. Hopper se ohlédl. Jeho žena však nemluvila k němu; hovořila s věstkyní, která si mnula spánky.

„Ach, jo, jasně,“ řekla. „Poslyšte, za tohle se omlouvám. Vážně. Nevím, co to do mě vjelo.“

„Tak o tom nepochybuju,“ řekl Hopper. Stiskl Diane za rameno a ponoukl ji od stolu směrem ke dveřím. Těsně předtím, než vyšli z místnosti, se Hopper ohlédl. Žena, kterou za sebou nechali u stolu, teď vypadala ještě mladší než před chvílí. Velký červený šátek a křišťálová koule náhle působily směšně. „O tomhle si promluví se Susan a Billem,“ řekl Hopper.

„Nech to být, Jime,“ řekla Diane a zatřásla hlavou.

Hopper se zamračil, nasupeně vydechl nosem a vykráčel z místnosti. Jakmile vešli do chodby, cítil, jak jeho hněv ustupuje. Blížila se k nim Sára a další děti. Jejich dcera svírala v jedné ruce bílý papírový pytlík s červenými proužky a ve druhé hnědou lepenkovou krabici se čtvercovými otvory vyřezanými do stěny. Její víko bylo ohnuté tak, aby tvořilo pevné držadlo, které Sára drtila tak pevně, že jí z toho zbělely klouby.

„Ahoj, zlato, copak to tam máš?“ řekl Hopper. Klekl si, aby mohl vzít svou šestiletou dcerku do náruče.

„Narozeninový dort! A kamarádka kamínka! Každý dostal jednoho. Můj se jmenuje Molly.“

„Dobrá,“ opakoval zvolna Hopper a prohlížel si krabičku, v níž se skrýval kamarád kamínek. Sára ji zvedla, aby na ni lépe viděl. „Myslíš, že si Molly dá kousek toho narozeninového dortu?“

„To je přece nesmysl, táto. Molly jenom pije limonádu.“

„To je vlastně fakt.“

Hopper se otočil k Diane. Ústa vytvaroval do překvapeného Ó a pozvedl obočí. „Hele, to ovšem znamená víc dortu pro nás!“

Diane se rozesmála a zatahala ho za loket. „Tak pojď už,“ řekla a vyrazila za dalšími rodiči a dětmi, kteří se řadili u vchodových dveří. Ve vstupní hale na ně čekali dva baviči ze skupiny pro děti, oba oblečení jako strýček Sam na Den nezávislosti. Dětem, které procházely kolem nich, rozdávali malé americké vlaječky na krátkých špejlích, na jejichž koncích byly přivázané papírové pytlíky se sladkostmi. Sára vrazila krabičku s kamarádem kamínkem svému otci, aby mohla do volné ruky čapnout nabízený pytlík.

„Co se říká, Sáro?“ zeptala se Diane.

„Děkuju vám, pane Šášo!“

Trojice sešla schody, které vedly na chodník, zatímco další narozeninová hosté mizeli mezi flotilou automobilů, zabírající na ulici skoro všechna volná místa.

Co se Hopperových týče, ti mohli jít pěšky. Jejich domov nebyl daleko. Ušli pár kroků a Hopper ucítil, jak ho Sára tahá za ruku. Nechal ji jít. Těšilo ho, že cestou k bytu, který byl pár domovních bloků odtud, spálí ještě trochu přebytečné energie.

Diane se zavěsila do svého manžela a za pomalé chůze si mu opřela hlavu o rameno.

„Parádní oslava,“ řekla.

„Jo, parádní oslava,“ řekl Hopper. „Celou dobu jsem tam trnul hrůzou, že na něco rozliju červené víno a pak se nedoplatím, a závěrem jsme vyfasovali předpověď nadcházející apokalypsy od zvěstovatelky zhouby.“ Zvedl krabičku. „Jo, a ještě nám přibyl nový a nečekaný člen domácnosti. Fakticky parádní oslava. Už se nemůžu dočkat té další.“

Diane se rozesmála a odtáhla se od Hoppera. Rozpustile ho bouchla do ramene, o něž se do té chvíle opírala. „Ale no tak, vždyť to nebylo tak zlé. Lisa se jen...“ Došla jí slova. Zagestikulovala rukama ve vzduchu, jak se snažila přijít s nějakým vysvětlením.

„Lisa?“

„Lisa Sargesonová, ta věstkyně. Ve skutečnosti je to jedna z maminek a kouzelnická čísla jsou pro ni jen takový vedlejší výdělek.“

„Tak věštění je kouzelnické číslo?“

„No, to nebylo jen věštění. Předvedla tam i pár solidních eskapologických triků se zámky a řetězy – Janice McGannová se přihlásila jako dobrovolnice a nechala se uvěznit v poutech. Skoro pak dostala infarkt, když jí Lisa řekla, že nemá klíč!“

To Hoppera pobavilo. „A co tedy měla znamenat ta věštba? To se Lisa Sargesonová nějak nechala unést nebo co?“

Diane pokrčila rameny. „Asi kouzlo okamžiku.“

Hopper tiše zahvízdl. „To bylo tedy pěkné kouzlo.“

„Hlavně to byla pěkná oslava.“

„Ještě aby nebyla. Vždyť tam byla celá Sářina třída a všichni rodiče. Ovšem těch najatých asistentů tam bylo ještě víc než nás. A k tomu všemu ještě zábava pro dospěláky! Neříkej mi, že se Susan s Billem prostě nechtěli předvést.“

„Co se dá dělat,“ řekla Diane, „tobě se to možná nelíbilo, ale mně ano.“

„Ale vždyť mně také.“

„Ale no tak. Viděla jsem to na tobě.“

„Říkal jsem ti – prostě jsem se bál, že tam něco rozliju.“

„No jasně.“

„No jasně!“

„Jamesi Hoppere,“ řekla Diane a znovu chytla manžela za ruku. „Celou dobu jsi tam byl jako na jehlách. Musíš se naučit, jak se hodit do klidu.“

Hopper otevřel ústa, že něco řekne, ale pak je zase zavřel. Pokrčil rameny, ale shledal, že mu nechtějí znovu poklesnout. „To jen, že...“

„Že co?“

„Ten dům. *Ti lidé*. Dobře, Palmerovi jsou milá rodina. Ale... nejsou jako my. Nejsou jako žádní z těch rodičů. Vždyť oni tu oslavu

nepořádali ve svém domě v Hamptons jen proto, že věděli, že by si nikdo nemohl dovolit tolik benzínu, aby se tam vůbec dostal.“

„To není pravda,“ řekla Diane a mrkla na něj.

„No dobrá,“ řekl Hopper, „jemuž se konečně podařilo uvolnit ramena. „Možná ne. Ale vážně. Ten dům? No tak, takhle normální lidi nebydlí. A když mají tolik peněz, proč jejich dvojčata chodí do státní školy?“

„Prosím tě, ta škola je v pohodě. Kdyby nebyla, já bych tam neučila – a rozhodně bych tam nenechala chodit Sáru.“

„Já vím, já vím,“ řekl Hopper, „ale musejí přece existovat desítky vyvoněných soukromých institucí, do kterých by mohli své děti poslat. Chci říct... ty bys to neudělala, kdyby sis to mohla dovolit? Sárina škola je sice fajn, ale no tak, pořád mluvíme o newyorském veřejném školství.“

„Kdybych neměla pocit, že newyorské školství funguje, asi bych mu neobětovala tolik krve, potu a slz, ne?“ Diane vzhledla k Hopperovi. „Nejsi sám, kdo se tu snaží něco změnit, Jime. Nepřišla jsem do tohoto města jen proto, abych ti fandila z hlediště. Občas na to zapomínáš.“

Hopper přikývl a za chůze svou ženu přitáhl zpátky k sobě. Jasně, New York měl své problémy, ale Sára *vážně* chodila do dobré školy. Hopper věděl, jaké měla Diane štěstí, že tam dostala místo, s přihlédnutím k tomu, v jakém stavu se městské školství nacházelo. Vyprávěla mu o jiných školách. Doslechla se o nich, že se tam učitelé občas ani neukážou na hodinu. O tom, jak si tam děti, kterým je sotva dvanáct, posílají lahev vína, zatímco učitel sedí u tabule a nemá zájem zkoušet s tím něco udělat, protože ví, že každý pokus o upevnění autority by byl ignorován – pokud by se nesetkal rovnou s násilím. Jistě, to byly extrémní případy, ale celé tohle město se čas od času chovalo jako extrémní případ. Prakticky v bankrotu a s veřejnými službami, které na tom nebyly o nic lépe než infrastruktura.

Vítejte v New Yorku roku 1977.

Ne že by Hopper litoval rozhodnutí se sem přistěhovat. To ani v nejmenším. Pro něj to byl ten nejsprávnější tah v tu nejsprávnější chvíli. Když se vrátil z Vietnamu zpátky do Hawkinsu v Indianě, bylo to pro něj jako vstoupit do nějakého paralelního vesmíru. Obětoval svou krev a pot a, jak ho občas napadalo, i část své přičetnosti, aby mohl bojovat ve válce, která se zdála nekonečná a neodehrávala se z pražádného důvodu, který by dokázal pochopit, a život v americkém zapadákově se mezitím propadl do jakési časové smyčky, aby se do jeho návratu nezměnil ani o píd.

Hopper se zamýšlel nad tím, jestli se to někdy změní – jestli se to vůbec změnit může.

Nedařilo se mu najít klid, a ani se to nesnažil skrývat. Když vstoupila v devětašedesátém roce do jeho života Diane, bylo to vítané odvedení pozornosti; románec, který si spolu začali, vyústil v jednadsmdesátém v početí jejich dcery Sáry. A to pomohlo.

Alespoň na nějakou dobu. Jenže Hawkins v Indianě byl pořád Hawkins v Indianě. Domácí štěstí nemohlo trvat navěky. Hopper potřeboval... něco jiného. Něco většího.

Něco většího a *někde jinde*.

Jako třeba v New Yorku.

Popravdě řečeno, Diane se tenkrát nechala trochu přemlouvat a Hopper se i dnes ještě čas od času cítil provinile. Podpořila ho, ale bylo to jeho rozhodnutí, jeho potřeba přestěhovat se z Hawkinsu do New Yorku a učinit takhle radikální krok. Hawkins byl sice malý a ospalý, ale bylo to skvělé místo pro vytvoření domova a založení rodiny. Byli tam v bezpečí a bylo jim tam dobře. A jak se vzpomínky na Vietnam postupně vytrácely, bylo to tam pro ně... snadné.

A právě v tom byl asi také ten problém. Bezpečné, pohodlné a snadné, to nemělo chybu, jenže Hopper si brzy uvědomil, že to není to, co potřebuje. Dva turnusy ve Vietnamu jej změnily a on se po návratu přistihl, jak se začíná propadat do maloměstské apatie.

Příznaků si všiml včas – stejně jako Diane – a byl za to vděčný. Spoléhal se na její podporu, bez níž... no, vlastně si nedokázal představit, co by bylo bez ní. Viděl už dost takových, kteří se vrátili z Vietnamu, ale nikdy se už s návratem nesmířili.

Hopper potřeboval změnu. A tak ji udělal. Přestěhoval se se svou rodinou do New Yorku. Do velkého města, do města, které se topilo v problémech, do města, které potřebovalo pomoc.

Hopper si byl jistý, že to zvládne. Bylo mu jasné, že to nebude jen tak, projít křtem ohněm ve městě, jemuž mnozí začali přezdívat peklo na zemi, a to už předtím, než se ten průměr stal skutečností.

Ale... přesně tohle si přál. Přesně tohle *potřeboval*.

A tak, na jaře roku 1972, Diane řekla ano. Souhlasila s jeho argumentací – že je to pro ně pro oba ta správná chvíle, když jsou pořád ještě mladí a plní sil vyšlapat si novou cestičku životem. Bude to dobré pro ně pro všechny.

Hopperova praxe jim zahrála do not. Po návratu ze služby se připojil k hawkinské policii a tři a půl roku tvrdé policejní práce a hrstka doporučení v kombinaci s jeho zkušenostmi v armádě mu vysloužily místo v urychleném náborovém programu newyorské policie. Její síly byly v té době pod stavem a obyčejní policisté-pochůzkáři s jistou mírou zkušeností se mohli okamžitě stát detektivy, jichž byl nedostatek. Stačilo, aby tu Hopper strávil pár měsíců v uniformě, naučil se o městě i o policii, co mohl, a zakrátko vyfasoval odznak a vlastní stůl. V práci se nešetřil a nešetřil ani na čase, který jí věnoval, což neprošlo bez povšimnutí. Když se oddělením prohnalo krácení rozpočtu a snižování stavů, byl znovu povýšen, tentokrát na oddělení vražd.

Hopper byl štěstím bez sebe.

Pravda, žili si skromně – a právě to vybublalo na povrch při návštěvě Palmerových, když viděl jejich ostentativní předvádění bohatství – , ale... byli šťastní. Našli si byt v části Brooklynu, která nepatřila k nejhorším. Diane dostala práci na základní škole, která byla vzata kolem a kolem vcelku kvalitní – byl to průměr;

mohla by být lepší, ale stejně tak i horší. Sára byla šikovná holčička, a i když teprve začínala první třídu, tak jí to šlo – a Diane byla vždycky poblíž; ne aby ji držela za ručičku, ale... stačilo, že ji má na očích.

Tohle byl koneckonců *New York*.

Hopper pocítil něco u nohy a probral se ze zasnění. Když se podíval dolů, viděl, jak ho Sára tahá vši silou za nohavici u kolena. K jejich domu už to bylo jen pár kroků.

„Pospěš si, *pospěš si!*“ řekla Sára. „Už je čas na další dort, táto!“

„Jistě, protože jestli tahle mladá dáma něco opravdu potřebuje, je to předávkování cukrem,“ řekl Hopper se smíchem a vyzvedl si svou dceru na bok, zatímco Diane vyrazila napřed a odemkla vchodové dveře. Chystal se vstoupit za ní, ale místo toho narazil do jejích zad, jak se zastavila.

„Co se děje?“

Diane pohlédla na svého muže. „To je telefon?“

Hopper naslouchal. Měla pravdu, odněkud nad nimi zvonil telefon – z jejich bytu ve druhém patře.

„Na,“ řekl Hopper a natočil se, aby mohl předat Sáru Diane. „Zkusím to stihnout vzít. Třeba je to něco důležitého.“

Když byla dcerka bezpečně v matčině náruči, vyběhl Hopper schody po dvou.

„Haló?“

„Hope, tebe sehnat, to je umění,“ řekl ženský hlas. Byl docela hluboký a kuřácky nakřáplý. Hopper ho znal moc dobře.

„To je dobře, Delgadová,“ řekl. „Je Den nezávislosti a jediná služební povinnost, kterou jsem dnes měl, byla vzít Sáru na narozeninovou párty.“

„Jo, no, tak to já bych tě ráda pozvala na úplně jinou párty.“

Hopper cítil, jak se mu zrychlil tep. Bylo mu jasné, že jestli se mu detektiv Rosario Delgadová, která byla už šest týdnů jeho partačka, zoufale snažila dovolat, přestože měl volno, nejspíš má setsakra dobrý důvod.

A jak tak stál u telefonu připevněného na stěně u ledničky, něco mu říkalo, že ten důvod zná. Za sebou slyšel, jak do bytu vešla Diane se Sárou. Když se objevily v kuchyňce, zadívala se Diane netrpělivě na manžela. Setkal se s jejím pohledem a krátce na ni pokývl.

„Haló, centrála volá detektiva Jamese Hoppera, jste na příjmu, prosím?“

Přitáhl si mluvítko zpátky k ústům. „Promiň.“ Odmlčel se. „Máme dalšího, že jo?“

„Přijed' sem, hned jak budeš moci.“

Hopper přikývl. „Už jsem na cestě. Jaká je adresa?“ Otočil se, aby se rozhlédl po peru a papíru, ale to už Diane sebrala z linky bloček, který používali na nákupní seznamy, a podávala mu jej společně s perem. Vytvaroval pro ni ústy dík, pak se otočil a opřel si notes o zeď vedle telefonu. Delgadová mu nadiktovala podrobnosti a on je naškrábal na papír.

„Dobrá, mám to,“ řekl. „Za chvíli jsem tam.“

„Nechám vyrolovat červený koberec,“ řekla Delgadová a zavěsila.

Hopper vrátil telefon do vidlice. Na ramenou ucítil Dianiny ruce. Sevřel je ve svých a v úzkém prostoru se k ní otočil.

„Ech, poslyš...,“ začal.

Diane přikývla. „Musíš jít.“

„Musím jít. Promiň.“

Diane se usmála. „Neomlouvej se,“ řekla. „Nikdy se neomlouvej za to, že děláš svou práci.“

„Vynahradím ti to.“

„Na to si dohlédnu.“

Hopper vyklouzl z jejího objetí a zamířil ke dveřím. Otevřel je, ale s rukou na klíče se ještě otočil. „Zavolám ti a dám vědět, kde jsem,“ řekl, pak pohlédl na Sáru, která už měla plné ruce práce s dortem na malém jídelním stole v kuchyňce. „Hele, nech mi taky trošku, zlato!“

Sára se na něj podívala a usmála se s tváří pokrytou červenou a modrou polevou.

Diane Hoppera políbila na tvář.

„Dávej na sebe pozor.“

Hopper ji políbil na rty.

„Mám to v plánu,“ řekl, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

KAPITOLA DRUHÁ TŘETÍ OBĚŤ

4. ČERVENCE 1977
Brooklyn, New York

„To je děs, to je děs.“

Hopper letmo pohlédl na uniformovaného policistu. Nebyl si jistý, zda se jeho slova vztahují ke stavu, v jakém se nacházel byt, nebo k povaze zločinu. *Asi k obojímu*, pomyslel si, když opatrně vykročil chodbou, ruce zaťaté v pěsti, soustředěný na to, aby se ničeho nedotkl a nepřekážel menší armádě policistů, kteří to tu na první pohled zcela zaplnili. Rozhlížel se kolem sebe a dělal si mentální poznámky, tak jako na každém místě zločinu. Jistě, bude tu pořízena spousta fotografií z každého možného úhlu, někdo vyhotoví nákres, někdo další všechno změří a označí každý předmět zájmu malou žlutou vlaječkou, ale nic z toho se nevyrovná času, který on stráví přímo tady, osobně, aby to tu viděl na vlastní oči a pocitově to místo prozkoumal zevnitř i zvenku. To, jak se má jedna místnost ke druhé, stejně jako jeden předmět k jinému.

Ten polda měl nicméně pravdu. Vážně to tu byl děs. Chodbu lemovaly odpadkové pytle, z nichž žádným už drahnou dobu evidentně nikdo nepohnul, a když Hopper cestou k místu zločinu nahlížel do sousedících pokojů, viděl z chodby jen více toho stejného. Celé místo prakticky přetékało odpadky. Nebyl tu žádný konkrétní pach, který by Hopper dokázal rozlišit od jiných, tedy

až na tu všeobjímající zatuchlost, jež se rozlévala v uzamčeném bytě spolu s uvězněným horkým vzduchem, který přinesla vlna veder.

To se však změnilo, když se přiblížil k místu zločinu. Dával tu o sobě vědět charakteristicky žluklý zápach jatek. Vzhledem k horku, které tu panovalo, byl Hopper překvapený, že není intenzivnější.

„Detektive Hoppere, to je od vás milé, že jste se zastavil.“

Hopper se otočil a spatřil svou partačku, detektiva Rosario Delgadovou, která s rukama v bok stála v jedněch ze dveří, jež právě minul. Měla na sobě modré džíny do zvonu s patnáct centimetrů širokým hnědým opaskem a lehčí modré polo tričko rozepnuté tak, jak se jen dalo. Odznak detektiva se jí pohupoval na řetízku kolem krku a zlatá placka se dotýkala nejnižšího knoflíku jejího topu. Odznak připomněl Hopperovi, že má s sebou ten svůj. Vytáhl jej ze zadní kapsy a připnul si ho dopředu na opasek. Jak jej Delgadová sledovala, rozléval se jí po olivové tváři úšklebek.

„Pěkná košile,“ řekla. „Počkej, neříkej mi to: Měl ses na tu oslavu oháknout, a tys šel místo toho za dřevorubce.“

Hopper shlédł na své oblečení a náhle si byl bolestně vědom svých modrý džínů, červené kostkované košile a chelsea bot s kubánskou patou.

„Co na to říct, prostě nemám rád polyester.“

„Vsadím se, že z toho ženské šílí.“

Ukázal na šaty, které na sobě měla ona. „Když mluvíme o vhodném oblečení...“

Delgadová pokrčila rameny. „Byla jsem na cestě do Studia 54, když nás zavolali.“

„Vážně?“

„Ne, sakra. Je vedro, tak v čem mám chodit? Pojd.“ Vyrázila chodbou. Hopper ji následoval.

Chodba končila dvoukřídlými dveřmi, strážnými dvěma dalšími uniformovanými policisty. Delgadová vstoupila jako první, Hopper za nimi pak dveře zavřel.

Nejdříve se rozhlédl po pokoji – ne proto, aby se vyhnul hororovému výjevu uprostřed, ale aby to všechno nasál. Pokoj. Vybavení. Rozměry. Souvislosti.

Celou scénu.

Byla to ložnice. Stěny byly potažené tapetou s hnědými proužky, která nevypadala ani staře, ani nově. Bylo tu obdélníkové okno se záclonou se zelenými proužky, která sem propouštěla příjemné množství světla. Podlahu pokrýval koberec s bujným modro-červeným květinovým vzorem. Bylo tu několik zásuvek z hnědého dřeva, které neladilo k zabarvení stěn; na jejich vrchu stálo kruhové toaletní zrcadlo. V pokoji nebyla žádná židle a stála tu jedna postel. Vypadala, jako že v ní nedávno někdo spal a ložní prádlo na ni ledabyly naházeli bez ladu a skladu. Pokoj byl relativně bez odpadků, přičemž „relativně“ tu byl spíše pracovní pojem.

Teprve poté dovolil Hopper své pozornosti, aby se stočila k tomu, co leželo na posteli, k tomu, co z toho mizerného příbytku dělalo místo zločinu.

K poslední oběti.

Delgadová ukázala na postel. „Dobrá, takže, stará známá písnička. Oběť je muž, před čtyřicítkou, v dobré kondici, když pomínu fakt, že většina jeho krve se nachází mimo jeho tělo.“

Hopper přistoupil k posteli a Delgadová udělala krok vzad, aby měl více prostoru. Oběť ležela na posteli tváří ke stropu a byla oblečená: modré kalhoty od obleku, bílá košile s vyhrnutými rukávy. Nohy jí visely přes okraj postele a měly na sobě černé ponožky a černé, kvalitně naleštěné boty. Hlava se jí svezla kousíček vedle polštáře. Přehoz byl z těžkého hnědého materiálu, který se kolem trupu oběti, kde jím prosakovala krev, proměnil takřka v černý.

Hrudník mrtvého muže byl něco příšerného. Bílá košile byla rozervaná a Hopper na kůži viděl známý symbol vyobrazený v temnějších tazích.

Zhluboka se nadechl a ohnul ruku v lokti, druhou si o ni opřel a mnul si bradu. Potřásl hlavou.

„Stejný jako u těch dvou,“ řekl.

„Stejný jako u těch dvou,“ řekla Delgadová. „Pět bodných ran, pak řezy mezi vstupními místy tak, aby se vytvořila...“

„Pěticipá hvězda,“ řekl Hopper. „Blbá pěticipá hvězda.“ Krátce na svou parťačku pohlédl. „Všechno ostatní je také stejné?“

Přikývla. „Ano,“ řekla. „Žádné stopy po násilném vniknutí. Žádné stopy po boji. Žádné hlášení od sousedů ohledně hluku nebo čehokoliv podezřelého.“

Hopper se znovu rozhlédl po pokoji. Přešel k oknu a pozorně vyhlédl mezi napůl roztaženými závěsy. „Kdo ho našel?“

„Správce budovy,“ řekla Delgadová. „Někdo si prý stěžoval na zápach, tak se podíval dovnitř.“

„Máme výpověď?“

„Máme. Pán je velmi ochotný.“

Hopper přikývl a obrátil se zpátky k oknu. Brooklynská ulice tam venku se nijak nelišila od ostatních. Na kraji chodníku parkovalo několik aut. Další automobil projížděl po silnici, motor vrněl. Kolem procházel postarší muž v bílé vestě a černém plstěném klobouku, v protisměru vedla mladá žena děvčátko za ruku, jejich oděvy s květinovými vzory a vysokými límci vlály jako plachty v tom větříku, který zrovna vál.

Ulice jako každá jiná.

Ulice jako ta jeho, ta, na níž našli on a Diane a Sára svůj domov. A, dobrá, jejich byt byl o úroveň dvě nad tímhle místem, ale byl to skutečně takový rozdíl? Tady došlo k útoku na něčí soukromý prostor. Někdo byl zabit ve svém vlastním domově. Tím se všechno vyrovnávalo, ať už byl člověk kdokoliv a bydlel kdekoliv.

Toho muže na posteli neznal – ale mohl by jej znát.

Co kdyby tam byla Diane?

Hopper takové myšlenky odsunul z hlavy. Být policistou bylo jedno z těch zaměstnání, o nichž vám všichni říkali, že je nesmíte brát osobně, byl to obor, kde byly všechny učebnice, manuály a výcvikové programy plné rad, jak musíte dospět k určitému

stupni odosobnění, jinak vás to rozerve na kusy. Což byla pravda. Tohle Hopper věděl.

Stejně tak ale věděl, že kdyby to *nebylo* osobní, tak... proč by to pak, sakra, vůbec dělal?

Figl – a odpověď – spočíval v tom, že to musel ovládnout dřív, než to ovládne jeho.

Rozhlédl se po ulici. Život za oknem pokračoval ve vyjetých kolejích. Uvnitř se odehrával jiný příběh, ale on se dokázal nadechnout, vyčistit si hlavu a vrátit se k práci.

„Takže, pro ty z nás, kteří se nemůžou dopočítat,“ řekla někde za ním Delgadová, „tohle je třetí oběť. Shoduje se scéna zločinu, shoduje se metoda vraždy, shoduje se všechno.“

Hopper zavřel oči a stiskl si kořen nosu. „Nemusím se ptát, jestli tu zůstala další, že ne?“

„Ne, nemusíš.“

Otočil se. Delgadová už mu podávala sáček na důkazy. Chvilku se na něj díval, pak si jej vzal a prohlédl si jej z obou stran.

Uvnitř průhledného umělohmotného pytlíku byla karta. Byla pravoúhlá, ale větší než hrací karta – možná dvakrát tak velká. Jedna strana byla prázdná, zcela bílá.

Když ji Hopper otáčel, věděl už přesně, co bude na druhé straně. A také že to tam bylo.

Na kartě byl nakreslený tvar – tři krátké, zvlněné linky, které byly na kartě nakresleny horizontálně a úhledně tlustým štětcem a černým inkoustem. Symbol se od těch, které byly na kartách nalezených na místech dřívějších zločinů, lišil – ale evidentně pocházel ze stejné sestavy.

„Další do sbírky,“ řekla Delgadová. Prohrábla si černé zvlněné vlasy a nadzvedla si je u krku, aby si trochu ulevila od dusna, které v místnosti panovalo. „Navrhuji, abychom to teď už přenechali profesionálům. To vedro mi začíná zalézat pod kůži.“

Hopper přikývl a vrátil jí kartu. Delgadová ji vzala a předala ji člověku z laboratoře, který stál u dveří. Pak vyšla ven. Hopper

se ještě krátce zdržel, ještě jednou se podíval na mrtvolu a pak na celou scénu.

Zadržel dech.

Tři oběti. Každá pětkrát bodnutá, rány pospojované tím, jak jim vrah vyryl do těl hvězdu.

Tři oběti. Stejný modus operandi. Tím to bylo jasné.

Brooklyn měl svého vlastního sériového vraha, který se svých obětí zbavoval jakýmsi rituálním způsobem.

Hopper vydechl a vyšel ze dveří.

Jako by toho New York neměl už takhle na talíři dost.

26. PROSINCE 1984

Hopperova chata

Hawkins, Indiana

„Třetí?“

Hopper se zadíval do svého hrnku na kávu. Už byl prázdný. Jeden hrnek vypitý do dna, a to byl teprve na začátku. Neměl by se s tím tak loudat.

El na druhé straně stolu kroutila hlavou, ve tváři zmatený výraz. Hopper vstal a zamířil ke kávové konvici na lince.

„Jo, tenhle byl třetí,“ řekl Hopper a dolil si. „V té chvíli jsme na tom případě pracovali skoro dva měsíce. Dvě stejné vraždy, to vytváří určitý vzor, a je jasné, že hledáme jednoho pachatele. Ale tři vraždy to posouvají ještě o kus dál – tehdy vyšlo jasně najevo, že máme co do činění se sériovým vrahem.“

El přimhouřila oči soustředěním. „Jako... televizním?“ zeptala se a slovo přitom nejistě vypouštěla z úst.

Hopper se svezl zpátky do židle. „Ach, ne, ne ,seriálovým‘. *Sériovým*.“ Vyhláskoval jí to. „Sériový vrah je... no, je to někdo, kdo zabíjí hodně lidí.“

„Jako tatka?“ zeptala se.

Tatka?

Pak ho to trklo. Měla na mysli Brennera – *doktora* Brennera, to monstrum, které bylo zodpovědné za to, že vyrostla uvězněná v laboratoři.

Ále, hergot.

„Ne, tohle je něco jiného. *Tenhle* byl něco jiného. To máš... složité. Poslouchej...“

Odmlčel se a upil trochu kávy. Vážně v tom chtěl pokračovat? Najednou mu to připadalo jako velice špatný nápad. El byla v mnoha ohledech mentálně mladší, než jaký byl její fyzický věk, a on jí teď chtěl vyprávět o tom, jak se kdysi v sedmdesátých letech v New Yorku potýkal se sériovým vrahem?

To bylo trochu moc. Povzdechl si a promnul si obličej.

„Tohle asi není dobrý nápad, vážně. Chci říct...“

El se prudce napřímila. „Teď už nemůžeš přestat.“

Hopper vzdychl. Znovu. „Jsi si tím jistá? Protože...“

„Protože proč?“

„Protože nechci, abys z toho měla celý následující rok noční můry, jasné?“

El Hoppera intenzivně, jak měla ve zvyku, pozorovala. Ticho mezi nimi narůstalo, dokud El konečně nepromluvila.

„Vrať se na začátek.“

„Na začátek? Ten příběh je už takhle dost dlouhý. A první dvě vraždy byly stejné. Jak jsem řekl, teprve u té třetí se to opravdu rozjelo.“

El se zadívala do stolu. Hopper ji pozoroval přes hranu svého hrnku. Neříkala nic, a Hopper se na ni zadíval pečlivěji.

„Takže co?“ zeptal se.

„Začátek, střed, konec,“ řekla El, aniž zvedla oči od stolu. „To je příběh. Začátek, střed, konec.“

„To je pravda.“

El vzhledla k Hopperovi. „Začni Delgadovou.“

„Delgadovou? Tak na *tohle* ti odpovědět umím.“

Hopper usrkl kávy a začal od začátku.

KAPITOLA TŘETÍ

SONNY A CHER

17. KVĚTNA 1977
Brooklyn, New York

V otevřené kanceláři detektivů brooklynského 65. okrsku to v osm hodin ráno aktivitou zrovna nepulzovalo, ale Hopper z té letargie vinil to zatracené vedro. New York se zvolna škvařil zažíva, a to ještě ani nebylo léto. Pokud mělo tohle počasí pokračovat, Hopper už plánoval, že si odtáhne stůl do nákladního výtahu a vyveze jej na střechu. Tam alespoň trochu foukalo. Jediné, co pohybovalo vzduchem tady v otevřené kanceláři, byly tři rozpadající se větráky na stojanech. Seržant McGuigan je vyhrabal z kumbálu, na nějž už všichni zapomněli. Klimatizace samozřejmě nefungovala. Hopper si nedokázal vybavit, jestli vůbec kdy fungovala, a příliš nedoufal, že by se ji podařilo opravit někdy v následující dekádě – rozhodně ne při současném krácení rozpočtu, které zasazovalo newyorskému policejnímu sboru jednu ránu za druhou.

Předmět doličný A: stůl přiřazený naproti tomu jeho. Stejně jako všechny ostatní, které byly na okrsku určené pro šestici detektivů – vlastně ne, tehdy už jen *pětici* – byl z kovu a zažil už lepší časy. Byl prázdný, v zásuvkách nebylo nic a na desce nestál záznamník ani telefon. Takhle ten stůl vypadal už několik týdnů, od chvíle, co poslední várka škrtů zasáhla pětasedesátý okrsek

s nebyvalou krutostí, seřízla jejich počty o jednoho detektiva a Hoppera zanechala bez parťáka.

Hopper svým způsobem chápal potřebu nějak vylepšit hospodaření. Město bylo bez peněz, federální vláda nehnula prstem, a tak nezbývalo než šetřit. To ovšem neznamenalo, že se všechno odehrává tak, *jak má* – z čehokoliv se dá odřezat jen určité množství tuku, než to začne krváčet –, nicméně rozuměl počtům, které za tím stály.

Stejně tak mu bylo jasné i to, že měl zatracené štěstí. V prvním pololetí roku 1977 – alespoň prozatím – došlo ve městě bezmála k šesti stovkám vražd. Ta cifra ale nebyla mezi všech pět městských částí rozvržena rovnoměrně. Pětašedesátý okrsek měl na starost relativně klidný výsek Brooklynu a každý z pěti zbývajících detektivů z oddělení vražd neměl v jednu chvíli na starost více než tři probíhající vyšetřování. To bylo sice stále celkem dost, ale Hopper věděl, že by mohlo být mnohem, mnohem hůř. Byl tedy za svou sumu případů rád, přestože byl bez parťáka. Líto mu bylo spíš jeho kapitána – Bobbyho LaVorgny, zavalitého italského pořízka s tlustým mrožím knírem pod nosem a pětadvaceti lety zkušeností za opaskem, který mezi detektivy rozhazoval případy jako zasloužilý mistr. Poslední dobou však trávil většinu dní ve své kanceláři, kterou plnil až po strop cigaretovým kouřem, zatímco se po telefonu hádal se svými nadřízenými, po nichž žádal více zdrojů, více peněz, více mužů. Život detektiva na oddělení vražd v New Yorku nebyl žádný med, ale Hopper byl rád, že nemusí trávit celý den u stolu papírováním a bojem s větrnými mlýny.

„Človče, slyšels, co se včera stalo?“

Hopper vzhlédl od složky, kterou pročítal, a sundal si nohy ze stolu. Od záchodů se k němu blížil detektiv Symonds s hrnkem kouřící kávy v jedné ruce a výtiskem ranních *New York Times* ve druhé. Podal noviny Hopperovi, pak si sedl na roh prázdného stolu a udělal si pohodlí tím, že si vykasal kalhoty svého světlemodrého obleku. Hopper vzhlédl od novin a sledoval, jak si